

Pevný jako sejf

SACD Luxman D-06

S highendovými zařízeními je potřeba zacházet jako s porcelánem. Člověk aby pořád dával pozor, aby se nedotýkal lamp, neukroutil knoflíky, přístroje 'neklopil' (tím narážím na známý nápis na balících Pozor! Neklopit!) a nezanechával na nich otisky prstů. Luxman D-06 klopit můžete, otisky prstů na něm nezanecháte a nic na něm neukroutíte - ze všeho nejvíc totiž připomíná svou bytelnou konstrukcí trezor.

Luxman nenechal nic náhodě a vsadil všechno na kartu mechanické dokonalosti. Jednoduché matně stříbřité šasi 'nula šestka' je sesazeno z 1,2mm silných ocelových desek a na poklep připomíná betonovou dlažbu. Vnitřní stabilizační blok mechaniky má významný podíl na úctyhodné hmotnosti přehrávače (16kg) a aby to celé vůbec fungovalo, musel Luxman vymyslet nový pohon. Po vložení disku je tento pohlcen masivním hliníkovým šuplíkem, který se po zajištění neprodyšně uzavře a zevnitř se ozve tichý zvuk ne nepodobný startující strojovně výtahu. To je všechno, co, kromě muziky, z D-06 uslyšíte, neboť přístroj se v průběhu přehrávání tváří, jako by uvnitř vlastně vůbec nic nerotovalo. Luxman prostě udělá dojem ještě dřív, než se člověk posadí do poslechového křesla.

Ženský element...

'Nula šestka' dostala možnost v rozmezí tří týdnů předvést se před slušnou řádkou komponentů. Postupně se u ní vystřídaly zesilovače Accuphase A-60, E-450 a C-11, Canor TP106 VR Plus, přehrávače Vincent CD S-5, Canor CD2 VR Plus, Pioneer PD-S904 TM a Accuphase DP-78, reprosoustavy Usher Mini Dancer One, Mini Dancer Two, Audio Physic Virgo V, Dynaudio SUB-250 a Velodyne SPL-800 Ultra, signál a síť ošetřovaly Nordost Thor (Nierika PPF Mod), Black Rhodium Polar Oratorio, Audioquest Pikes Peak, Krautwire Fractal, Kimber Kable Hero, Nordost Tyr a Valhalla, Homegrown Audio DNA, Vincent Power a Cardas Cross. Prostě se nám tak hezky všechno najednou sešlo, že by byla věčná škoda možnosti kombinací nevyužít.

Obecně se dá říci, že Luxman D-06 je skvěle naladěný hudební nástroj, který servíruje posluchači přesně to, co jeho ucho miluje: třpytivé výšky, hromové basy, sladounké středy, perfektní prostor se spoustou detailů a senzační dynamiku. Jeho projev lehounce upřednostňuje okraje pásem, což je právě něco, co lidský sluch s povděkem kvituje.

Ve výše uvedeném výčtu komponentů jsem prakticky nenarazil na nic, s čím by Luxman nedokázal spolupracovat. Je fakt, že například v partnerství se zesilovačem Canor byla z D-06 cítit určitá opatrnost, zejména při přímém porovnání s dravcem Vincent CD S-5. Luxman měl sice proti Vincentovi jasně navrch (také je několikanásobně dražší) a ve skladbě *Girl from Ipanema* (SACD *The Best of Groove Note*, GRV1036-3) nabídl klidnější pozadí, prostornější a hlubší scénu, filigránské dozvuky, lepší záběr na spodek kmitočtového rozsahu a celkově relaxovanější zvuk, ale také tam byla cítit jakási zvláštní opatrnost, jako kdyby se D-06 snažila, aby něco nepokazila. Všechno bylo přesně a pečlivě zaranžované, hostitelka i podávané pokrmy dokonalé, ale chyběla mi tam spontánní nenucenost a více odvahy. Tento poznatek se však týká pouze této konkrétní kombinace přístrojů a vlastně ani nejde o výtku, pouze o konstatování.

Pochopitelně mě zejména zajímalo, jak si Luxman D-06 povede proti svému rivalovi a mé domácí referenci Accuphase DP-78. Srovnání se přímo nabízelo, i když z pohledu ceny měl Luxman handicap, neboť SACD od Accuphase je bezmála o 30% dražší (10 tisíc euro za DP-78 vs 7 tisíc euro za D-06). Důkladnému a pečlivému porovnání jsem věnoval několik večerů a byly to večery opravdu 'highendové' a hlavně hodně příjemné.

Například v Karajanově *Peer Gyntovi* (Edvard Grieg, *Peer Gynt Suites*, Deutsche Grammophon 439 010-2) u Luxmanu začíná *Arabský tanec* pohlazením velkého bubnu, podmalovaným jemně zahranými činely, trianglem a flétnami. Činel nesplývá s trianglem, a to ani prostorově, to jest nezní z jednoho místa, i když u nahrávek DG je prostor spíše hyperreálnou záležitostí, než skutečnou realitou. Činely mají filigránsky načrtnutý kovový základ, daleký pouhého zašumění - vnitřní struktura tohoto na první dojem obyčejného zvuku je po bližším prozkoumání až neuvěřitelně proměnlivá. Tympán jde postupně s intenzitou nahoru (že občas zavrže kdesi v první linii notový pultík promineme) a svou dynamikou předznamenává nástup orchestru.

Už tento úvod, trvajících pouhých dvacet vteřin, byl pro porovnání obou přehrávačů zajímavý. Luxman D-06 měl jednoznačně tišší pozadí, ze kterého se všechny zvuky vynořovaly jako z hluboké tmy. V důsledku toho byl dynamický vzestup bicích posluchačsky velice atraktivní a velmi monumentální. Hlas činelu hýřil ohňostrojem barev a mikrodynamickými kontrasty a cinknutí trianglu bylo plné a čisté jako ranní rozbřesk.

DP-78 je proti Luxmanu méně nápadný a nebojím se říci, že na první poslech i méně zajímavý. Posloucháme-li déle, slyšíme jemné rozdíly. První slyšitelná nuance je absence ticha v pozadí. Nejde ani tak o různé ruchy a mikrodetaily, které D-06 umí taky, jako spíše o fakt, že když zrovna nehrála hudba, tak bylo lépe slyšet *hru* koncertního sálu: odrazy ze vzdálených koutů postupně docestovaly zpět k mikrofonům spolu s se sotva znatelným šustěním partitur a udělaly poslech napínavějším a dobrodružnějším.

Peer Gynt je v Karajanově nastudování strhujícím dramatem, dirigent žene filharmoniky ve vypjatých pasážích kupředu jako by šlo o život a posluchač si oddechne až se závěrečnou *Solvejžinou* písní (*Solveig's Song*), lyrickou písní lásky s podmanivými tóny harfy doprovázené hladivými smyčci. Accuphase postavil svou performanci na středech a nabídl spíše 'neutrálnější' zvuk, zatímco Luxman se úkolu zhostil s okázalostí, leskem a aristokratickým šarmem. Tohle prostě Luxman D-06 umí nadmíru dobře - jeho zvuk vás nenechá ani na vteřinu na pochybách, že jste v té nejvybranější společnosti. Pravdou je, že vyznavače bombastičnosti a la Krell nebo digitální technokratičnosti nových Esoteric 'nula šestka' příliš nenadchne - na to je až příliš muzikální a do hudby promítá notnou dávku ženského elementu a jemnosti, dělá to však tak rafinovaně, že je opravdu velice těžké se přinutit přehrávač vypnout.

Průvodcem první věty Mahlerovy Páté symfonie (Mahler, *Symphony No.5*, San Francisco Symphony & Michael Tilson Thomas, SACD 821936-0012-2) jsou jasné trumpety, které postupně celý orchestr zatáhnou do temné katarze funebráckého marše. Jiskřivě ostrý zvuk trumpety a dynamické exploze symfonického tělesa jsou prostředím, ve kterém je Luxman jako doma. Kontrasty pevného a naprosto kontrolovaného zvuku a ticha zvládá s povznášející lehkostí a posiluje tak napětí a drama skryté v hudbě. Pokud jsem v testu integrovaných áček napsal, že volba mezi Accuphase a Luxman je spíše o tom vybrat si stříbrnou nebo zlatou, platí to beze zbytku i zde. Pohybujeme-li se v první lize, na značce v případě těchto dvou nezáleží.

Není SACD jako SACD ...

Dobrou zprávou je, že D-06 nebyl nijak citlivý na propojovací kabely. Menší slyšitelný rozdíl je mezi symetrickým a nesymetrickým propojením, kdy XLR vykazuje o něco lepší dynamiku a větší klid, v důsledku čehož je RCA subjektivně 'tišší', ale rozdíl opravdu není veliký a můžete v klidu přehrávač provozovat přes kterýkoli vstup. Prohazování signálových kabelů nikam příliš nevede (narozdíl od Accuphase DP-78, který na jejich změny citlivý je) a bylo téměř jedno, poslouchal-li jsem přes kabeláž za desetitisíce (Nordost Tyr) nebo za tisíce (Kimber Kable Hero). Utrácet za exotické dráty nemá v případě tohoto přehrávače valný smysl a doporučuji nalít uvolněné finance do ostatních částí reprodukčního řetězce. Třeba do síťových kabelů.

Na síťové kabely a napájení vůbec Luxman citlivý je a prosté otočení zástrčky v zásuvce je slyšet. Z tohoto pohledu se mi jeví jako výborná věc dnes už téměř tradiční sensor indukující správnou polaritu síťového přívodu, který na 'nula šestce' vzadu najdete. Dovolím si malou poznámku: v některých recenzích jsem se dočetl, že to příliš nefunguje a ať byla polarita jakákoli, sensor nereagoval. On se skutečně sám od sebe nerozsvítí, je potřeba nejprve položit prst na malou kovovou destičku, která s ním sousedí a tak celý obvod aktivovat. To jen pro pořádek.

Další zajímavou věcíčkou je pohrát si s přepínáním formátů. Po vložení disku se automaticky nastavuje formát vyšší, to jest SACD a pokud chcete přehrávat hybridní CD vrstvu, musíte si ji nastavit. Nejde to pochopitelně udělat 'za pochodu': nejprve je potřeba přehrávání ukončit a po přepnutí na jiný formát znovu spustit. Celá procedura je dosti zdouhová, doprovázená animacemi displeje a víceméně nikam nevede.

a předpokladu, že CD a SACD vrstva hybridního disku jsou vytvořeny se stejnou péčí, mohlo by být takové porovnání zajímavé. Toto však ani zdaleka nebývá pravidlem a na řadě SACD disků je CD vrstva odfláknutá - vydavatel ji tam dává jen proto, aby zajistil kompatibilitu s běžnými red book přehrávači a veškerý svůj um směřuje k SACD záznamu. Čtete-li proto někde, že recenzent tvrdí, že daném přístroji znělo CD (SACD) daleko lépe než SACD (CD), mrkněte se nejdříve na nahrávku, kterou dotyčný použil, neboť taková informace může být velmi zavádějící. Jsou pochopitelně disky, kde jsou obě vrstvy senzační, jako je naše výše zmíněná Mahlerova Pátá symfonie. Tady přepínat mezi oběma vrstvami můžete a u D-06 uslyšíte, že SACD je méně křečovitě, analogově hladké a tonálně a texturálně přirozenější.

Co je možné dělat za pochodu je přehrávat SACD disk ve formátu buď DSD nebo PCM. Direct Stream Digital neboli DSD je nativní formát SACD záznamu, budiž však poznamenáno, že je při transferu SACD často používán jako základ PCM datový tok, takže ve finále o pravé SACD vlastně ani nejde. Celá problematika je dosti zamotaná a budeme se jí věnovat někdy jindy. Luxman D-06 umožní oba způsoby prohazovat jak je libo stiskem jediného tlačítka, takže si posluchač může na vůlastní uši 'osahat' rozdíly.

U Mahlera byl rozdíl DSD/PCM v podstatě obdobný jako rozdíl mezi SACD/CD, tedy ve prospěch DSD, jen v mnohem menším měřítku. PCM se zdálo o něco kontrastnější a dynamičtější, ale také ostřejší a prkennější, DSD hrálo uvolněněji, spojitěji, zvuk byl jemnější a více dýchal. Odhalit tyto rozdíly však skutečně vyžaduje hodně trpělivosti a času a v běžné poslechové praxi je nevyužijete, stejně jako občas nemáte ani jistotu, v jakém formátu byl pořízen *výchozí* záznam - z tohoto pohledu se mi jeví tlačítka DSD/PCM u Luxmanu jako nadbytečné.

Přístroj si bez potíží poradí i s vypálenými CD, navíc automaticky upsampluje vstupní signál na 24 bitů (pro každý kanál převodník Burr-Brown PCM1792A), a pokud je to potřeba, můžete z něj vytáhnout digitální data (mimo SACD) ven skrze koaxiální nebo optický kabel ven a obdobným způsobem jej zase dostat zpátky.

Dilema...

Nejen klasikou živ je člověk, a tak abych nediskriminoval pravověrné rockery, dáme si výborně remasterovanou Zeď (Pink Floyd, *The Wall*, Mobile Fidelity Ultradisc UDCD 2-537). *Young Lust* má skvělou basovou linku, přesně takovou, že ať už máte jakékoli reprosoustavy, tak prostě potřebujete dobrý subwoofer. Přes D-06 to hrálo prostě fantasticky: bas byl extrémně pevný, s přesnými konturami, šel až do sklepa a muzika byla servírována s takovou suverenitou a rezervou ve výkonu, že to prostě nešlo vypnout. Fyzický pocit z hudby umí Luxman prostě na jedničku a v tomto ohledu překonává i Accuphase DP-78, kterýžto nejde tak hluboko a jehož bas je o něco sušší. Uplakané mimino z *The Thin Ice* bylo zase na oplátku lepší přes DP-78, kdy vám pořád něco našeptává abyste vstali a šli se pro jistotu mrknout přes zeď, jestli tam náhodou nějaké batole neleží. Díky výše zmíněné práci s jemnými dozvuky je Accuphase v ultimativní definici trojrozměrnosti prostoru o dílek lepší.

Otázka zní: vyměnil bych Accuphase DP-78 za Luxman D-06? Po zvukové stránce by mi to vůbec potíže nedělalo - jde o vynikající přístroj, který je nesmírně hudební a ke zvuku jemný, proti Accuphase má více šťávy a poslech jakéhokoli žánru, zejména rocku, je přes D-06 díky výbornému spodku a jiskřivému vršku nekonečně zábavný.

Kde to skřípe je uživatelský komfort. Firma by měla více popracovat na ovládacím software - přístupové časy jsou pomalé, načítání disku trvá věčnost, přehrávač neumí pracovat s indexy a chcete-li skočit na jinou skladbu, tak to vezme Luxmanu zhruba 3 vteřiny přemýšlení. I při posunu vpřed a vzad musíte přemýšlet víc, než je obvyklé - software je podobný jako u Meridian, takže je potřeba si zvyknout, tohle je ovšem jen věc cviku.

Co mi vadilo z praktického hlediska bylo, že i když je možné vypnout displej (malých a z dálky špatně čitelných zlatě zářících číslic se nebojte, stiskem tlačítka dálkového ovladače je možné je zvětšit, takže občas zmiňovaná kritika na toto téma je neopodstatněná), zůstanou do tmy intenzivně svítit mrňavé indikace formátu a napájení, což ruší. Podstatným problémem může být i absence variabilního výstupu, který by dle mého názoru v této kategorii chybět neměl, a přehrávač si tak vynutí investici stovky tisíc do kvalitního předzesilovače nebo atenuátoru.

Kdybych měl použít finální příměr, tak Luxman D-06 není až tak luxusním Mercedesem jako spíše účelově vybroušeným monopostem F1 s přemírou výkonu pod kapotou a nejdůležitějšími funkcemi. I přes absenci určité dávky ovládacího komfortu se bez debat řadí mezi nejlepší SACD/CD přehrávače, které lze v současné době na planetě koupit a v kategorii do 10,000 EUR patří ke špičce.

© Audiodrom, IV.2010